

משנה - פסחים

פרק ו - משנה ב

אמר רבי אליעזר, והלא דין הוא, מה אם שחיטה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת, אלו שהן משום שבות לא ידחו את השבת. אמר לו רבי יהושע, יום טוב יוכים, שהתירו בו משום מלאכה, ואסור בו משום שבות. אמר לו רבי אליעזר, מה זה, יהושע, מה ראיה רשות למצוה **ו**. השיב רבי עקיבא ואמר, הזאה תוכים, שהיא מצוה והיא משום שבות ואינה דוחה את השבת, אף אתה אל תתמה על אלו, שאף על פי שהן מצוה והן משום שבות, לא ידחו את השבת. אמר לו רבי אליעזר, ועליה אני דן, ומה אם שחיטה שהיא משום מלאכה, דוחה את השבת, הזאה שהיא משום שבות, אינו דין שדוחה את השבת. אמר לו רבי עקיבא, או חלופי, מה אם הזאה שהיא משום שבות, אינה דוחה את השבת, שחיטה שהיא משום מלאכה, אינו דין שלא תדחה את השבת. אמר לו רבי אליעזר, עקרת מה שכתוב בתורה, בין הערבים במעדו (במדבר ט), בין בחל בין בשבת. אמר לו, רבי, הבא לי מועד לאלו כמועד לשחיטה. כלל אמר רבי עקיבא, כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת, אינה דוחה את השבת. שחיטה שאי אפשר לעשותה מערב שבת, דוחה את השבת:

פרק ו - משנה ג

אימתי מביא חגיגה עמו, בזמן שהוא בא בחל, בטירה ובמעט. ובזמן שהוא בא בשבת, במרבה ובטמאה, אין מביאין עמו חגיגה: